

George Arion
Crime sofisticate

Respectăm normele sămeni și cărți

Copyright © 2009 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Crime sofisticate / George Arion. - București : Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-3-6

821.135.1-31

Director editorial: GEORGE ARION

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2016

Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

George Arion

George Arion, scriitor român, născut la Moinești, județul Bacău,

împreună cu fratrele său, Gheorghe și Ionel, în anul 1945. În anul 1950,

împreună cu fratrele săi, Gheorghe și Ionel, în anul 1950, în urma unui

incident în care au murit părinții săi, George și Ionel s-au mutat în

împreună în orașul Buzău, unde au crescut și s-au stabilit.

Crime sofisticate

Ediția a II-a

CRIME SCENE PRESS
2016

CAPITOLUL 1

Mă cheamă Alma

„Tu vei muri ultima! Scapi doar dacă nu mai faci emisiunea!”

Prima oară când am citit aiureala asta, am izbucnit în râs. Apoi, n-am mai râs. Am mai citit de trei ori bucata de hârtie pe care cineva mâzgâlise, cu litere de tipar, aceste cuvinte amenințătoare. Amenințătoare? Haidede! Nu cumva e farsa vreunui coleg înnebunit de succesul pe care îl are emisiunea mea *Steaua norocului*? Sau... Mai curând e vorba de vreo colegă invidioasă. Da, cu siguranță asta e. Câte n-ar vrea să fie cunoscute și iubite ca mine de către telespectatori, câte n-ar dori să aibă o emisiune care să atingă măcar jumătate din cota mea de audiență! Câte n-ar vrea să fie înalte ca mine, frumoase ca mine, știutoare de mai multe limbi străine ca mine, să aibă o casă ca a mea, două mașini luxoase, și în jurul lor să roiască bărbații ca muștele la miere! Pe Alma Soran o știe o țară întreagă! Dar nu cumva biletul e opera unui curtezan respins? Pe căți i-am refuzat, Doamne, de căți mi-am bătut joc! Nenorociții! Cum de nu pricepeau că aspiră la ceva mult prea sus pentru ei! Însă biletul acesta mai poate fi și opera unui nebun. Sunt unii care fac fixație pe căte o vedetă, o socotesc proprietatea lor, vrând să le dea numai lor ascultare. Prin alte părți au fost cazuri de astea. Unele s-au sfârșit urât. La noi însă n-am auzit de niciunul. Uneori, indivizii ăștia sunt agresivi, de-a dreptul periculoși, dar n-o să fiu eu prima pe care pică o astfel de pacoste. Și totuși, nu, mai curând la mijloc e vorba de invidie. N-au decât să se zgârie pe ochi. Viața

e dură. Răzbește numai cel care muncește pe brânci, dar mai are și un dram de baftă. Degeaba te spetești dacă nu îți surâde „steaua norocului”.

Mai e puțin și mă cheamă pe platoul de unde se transmite în direct, la o oră de maximă audiență, *Steaua norocului*. E sâmbătă, e aproape ora nouă seara. Îmi închipui milioanele mele de fani cum se aşază în fața televizoarelor și caută cu telecomanda canalul care transmite emisiunea mea de trei ore, împănată din belșug cu spoturi publicitare. Oare am atins apogeul gloriei? *Steaua norocului* se transmite de doi ani și nu dă încă semne de oboseală. E un format generos, care lasă loc liber și dansului, și muzicii, și dialogului cu invitații, și eu mă străduiesc ca vârtejul pe care îl creez să fie cât mai amețitor și să nu plătissească nicio clipă.

Privesc din nou petecul de hârtie și buna dispoziție mi se duce. A ajuns la mine prin poștă, într-un plic obișnuit, cu un timbru care înfățișează Titanicul înainte de a porni în cursă. Plicul era printre alte zeci de scrisori venite din toate colțurile țării. Acesta era trimis din Constanța. Nu cunosc pe nimeni în Constanța care să-mi vrea răul. Dar nu, nu poate fi nimic serios. E o aiureală. O farsă care să-mi strice ziua. Însă individul – sau individua? – n-are nicio șansă. Până la treizeci de ani – cât voi împlini în curând – am trecut prin încercări și mai grele.

– Alma! Pe platou!

Gina e asistenta mea. Are doar câțiva ani mai mult decât mine. Ea are grija de garderoba mea, de corespondența mea, de programarea interviurilor pe care mi le cer ziariștii de la rubricile mondene. Tot ea mă ferește de cei care mă asaltează să le dau autografe, sau se îmbulzesc să mă fotografieze. Viața de vedetă își are marile ei bucurii, dar uneori devine agasantă din pricina admiratorilor fără măsură.

– Alma! E timpul!

Arunc o privire pe monitorul din cabină. Într-adevăr, se derulează ultimele reclame care preced emisiunea. Detergentul cel mai bun, mașina anului, singura pastă de dinți care te ferește de carii. N-are niciun sens să-mi stric cheful, aşa că rup biletul și-l arunc la coș, împreună cu plicul făcut bucătele și el. Arunc o privire în oglindă – sunt strălucitoare ca întotdeauna. Îmi potrivesc o buclă rebelă, îmi mai dau cu puțin ruj pe buze – machiajul e desăvârșit.

– Alma!

Glasul Ginei a devenit poruncitor. Mai arunc o ultimă privire în oglindă și mă îndrept spre platou, alungând gândurile negre. N-are rost să mă frâmânt din pricina unui neica-nimeni, indiferent dacă e un insidious, vreun amorez respins, sau un săltat de pe fix.

* * *

Bărbatul alerga cu pas egal pe pista stadionului. Era îmbrăcat într-un trening, în picioare purta adidași, iar pe cap avea trasă o glugă care îl ferea de fulgii răzleți. Era la a treia tură, dar nu răsufla deloc anevoie. Pista stadionului – aflat în Parcul copilului, cunoscut și sub numele de „Cireșarii” – nu era luminată. Bărbatul era singur. Paznicii – dacă era vreunul la ora aceea de seară de ianuarie – se aflau probabil în ghereta lor și beau vreo tărie ca să-și alunge frigul din oase. Mai alergă încă două ture și apoi o luă spre ieșire, tot în fugă. Ajuns în stradă, mai străbătu doar câțiva metri și se opri în fața unei case mohorâte, cu etaj, în curtea căreia se afla un Opel vechi. Zăpada se aşternuse pe el într-un strat subțire. Bărbatul cu o statură impunătoare descuie portița, intră în curte, luă de la cutia poștală maldărul de oferte și reclame la diverse produse și le îndesă într-un tomberon, fără să se uite la ele. Apoi descuie ușa de la intrare și pătrunse într-un hol mic. De-abia atunci își dădu jos gluga, își scoase treningul și adidașii, și luă din cuier un halat. Era un bărbat înalt, chiar foarte înalt, bine făcut, numai fibră, cam la patruzeci de ani. Fața îi era dăltuită parcă în piatră. Nu exprima nicio emoție.

Intră în papuci în camera de zi, unde într-o sobă duduia focul pe care îl aprinse înainte de plecare. Se simțea un ușor miros de gaz metan. Perejii erau ticsiți de cărți așezate ordonat în rafturi care se ridicau până la tavan. Pentru a ajunge la cele de sus îi trebuia o scăriță care se zărea într-un ungher. Bărbatul aruncă o privire la ceasul de pe o comodă, apoi se duse în bucătărie și își prepară un ceai. Îl turnă într-o ceașcă și se întoarse în camera de zi, așezându-se într-un fotoliu. Luă telecomanda televizorului și căută un anumit canal. Tocmai la țanc – se auzea deja melodia de început a emisiunii *Steaua norocului*. În curând, pe micul ecran apăru Alma, într-o rochie puternic decoltată, despicate în ambele

părți, astfel încât, la orice piruetă pe care o făcea, picioarele ei superbe se iveau în toată splendoarea lor. Pe cap avea o diademă, iar părul castaniu i se revărsa pe umerii rotunzi. În jurul său se dansa cu frenzie. Băieții erau numai în pantaloni negri și pantofi de aceeași culoare, cu talpa subțire, fetele purtau fuste scurte și spatele le erau gol.

Bărbatul privi fascinat vîrtejul amețitor, sorbi din ceai și rosti cu glas soptit:

– Dacă te-ai fi oprit, scăpai! Când o să dai ochii cu mine, o să-ți amintesc că te-am avertizat. Dar atunci o să fie prea târziu. Ești o unealtă a Răului!

Apoi se cuibări mai bine în fotoliu și continuă să urmărească emisiunea.

În această seară, invitatul Almei era un om de afaceri putred de bogat, care se înavațise prin mijloace îndelung comentate în presă. Nu-i păsase ce se spunea despre el, își sporise în continuare averea și, treptat-treptat, lumea uitase murdăriile pe care le făcuse. Acum toți îi cântau în strună, pentru că domnul Terente Mazilescu devenise un om influent, în mediul politic, în cel de afaceri, iar gazetarii care îl înjuraseră odinioară alergau după el cu limba scoasă ca să obțină publicitate. De obicei, demersul le era încununat de izbândă, fiindcă îmbogățitul de tranzitie era un om generos – iar câteva sute de mii de euro împărțite pe la gazete le cumpăra tacerea, fără să fie vreo pagubă pentru el.

La un semn al Almei, ospetele său se așeză într-un fotoliu. Totul se desfășura într-un studio unde erau prezenți vreo sută de spectatori – aplaudacii de serviciu. Pe un podium se afla o formație în vogă.

Alma i se adresă lui Mazilescu pe un ton șagalnic – în clipa aceea gospodinele, pensionarii, dar și alți telespectatori încremeneau în extaz:

– Domnule Mazilescu, cu ce bani v-ați început afacerile? Să nu-mi spuneți că o mătușă v-a împrumutat o sută de dolari că nu vă cred!

Mazilescu izbucni în râs.

– Nu. Minte cine spune că o afacere poate fi pornită cu o sută de dolari.

– Măcar e sincer, bombăni bărbatul din fotoliul său – avea obiceul oamenilor singuri de a vorbi cu glas tare, chiar dacă nu era nimeni de față.

– Atunci?, insistă Alma. Radia de mulțumire, discuția pornise pe un făgaș bun.

– Am moștenit o casă pe care am vândut-o. Astăzi ar fi valorat vreo sută de mii de dolari. Eu am luat pe ea numai douăzeci de mii.

– Ați început, deci, cu o afacere proastă.

Mazilescu pufni din nou în râs – avea dinți albi, strălucitori, și păreau a fi chiar ai lui.

– Am făcut o afacere foarte bună. În 1990, dacă aveai douăzeci de mii de dolari, erai cineva.

Bărbatul se foi în fotoliul său, dar nu mai zise nimic.

Întrebările Almei se succedau în viteză – oare i le sufla cineva? Avea într-o din urechișele ei drăgălașe o cască minusculă. Dar nu, era o fată prea deșteaptă ca să aibă nevoie de ajutor, și se pregătea minuțios pentru orice emisiune; cel puțin aşa declara ea în revistele mondene.

În timpul pauzei publicitare, bărbatul din casa mohorâtă se duse la bucătărie și-și mai turnă un ceai. Așezat din nou în fotoliu, urmări în continuare cum explică domnul Mazilescu ascensiunea lui fulgerătoare.

– Am avut și noroc, recunoscu el.

– De asta vă și aflați la emisiunea noastră, se pisici Alma.

Mazilescu rămasă tăcut.

– Și în ce a constat norocul dumneavoastră?

Interlocutorul ei nu răspunse imediat.

– E cumva vreun secret la mijloc?, insistă Alma.

Magnatul îi răspunse după alte câteva clipe de tăcere.

– Nu-i niciun secret. Soția mea a fost cel mai mare noroc pe care l-am avut. Ea mi-a stat alături, la bine și la rău. Ea m-a încurajat să pornesc afacerea, m-a sfătuit când treburile nu prea se legau, mă sfătuiește și acum, când lucrurile au intrat pe un curs normal. E un om sincer, loial, un adevarat camarad. „Femeia te urcă, femeia te coboară”, fredonă el versurile unui cântec de demult. Pe mine m-a urcat.

La un semnal, spectatorii din platou începură să aplaude.

– Minți, rosti pe un ton indiferent cel din fotoliu. Minți de-ngheată apele.

Până le cumpărase tăcerea, ziarele prezintaseră, cu lux de amănunte, viața aventuroasă a doamnei Mazilescu. I se mai puneau în cărcă și câteva afaceri necurate, pe care le derulase pe cont propriu, fără știrea soțului.

Un nou calup de reclame se revărsă pe micul ecran. Aceiași detergenți, aceleași mașini de lux, aceleași paste de dinți...

Când mai era doar o jumătate de oră până la sfârșitul emisiunii, bărbatul se ridică în picioare și începu să se îmbrace. Își puse o pereche de pantaloni raiăți, un pulover, o scurtă îmblănătă și încălită niște bocanci cu talpă groasă. Astfel echipat ieși în curte, descurie mașina, vârbi cheia în contact și, în timp ce motorul torcea leneș, îndepărta cu o măturică zăpada de pe parbriz și de pe lunetă. Deschise poarta, se sui la volan, ieși în stradă, se dădu jos ca să închidă poarta la loc, apoi intră din nou în mașină și o porni agale, lăsând urme adânci de pneuri în neaua care se așternea peste oraș.

CAPITOLUL 2

Prima crimă

Ningea fastuos.

Orașul își acoperea urâtenia sub o mantie de zăpadă care se îngroșa pe măsură ce treceau orele. Blocurile nu mai păreau niște cazărmi părăsite, asfaltul își ascundea gropile, până și clădirile noi, ridicate fără niciun gust și fără niciun respect pentru arhitectura tradițională a Bucureștiului, nu mai păreau atât de oribile și nepotrivite în acest decor feeric. Sărbătorile de iarnă trecuseră, dar ghirlandele de becuri multicolore, unele dispuse în forme complicate, încă nu fuseseră date jos de pe stâlpii pe care atârnau deasupra străzilor – lumina lor sporea și ea farmecul nopții. În centru, mulțimea de reclame șclipea și mai vesel decât de obicei.

După ce își trăise clipa de glorie în emisiunea *Steaua norocului*, Terente Mazilescu se urcase la volanul Mercedesului său comandă specială. Mai întâi o pornise spre casă, dar era încă surescitat de prezența pe platoul unde guvernase Alma Soran, ca o regină a frumuseții, așa că se gândi să se mai plimbe pe străzile pe care treceau puține mașini la ora asta – era după miezul nopții. Se gândi să meargă până la Fântâna Miorița și de-abia pe urmă să se îndrepte spre vila sa din Cartierul Primăverii.

Rula încet, sub stratul de nea se formase o pojghiță subțire de gheață, și depășea cu atenție puținele utilaje de deszăpezire care ieșiseră pe trasee. „Iar i-a surprins ninsoarea nepregătiți pe primari”, zâmbi el în întunericul mașinii și dădu căldura mai tare, căutând apoi la radio un post

cu muzică mai puțin zbuciumată. Era fericit, uitase de toate mizeriile pe care le scriseră gazetarii de-a lungul timpului despre el, era acum un om împlinit, sigur pe situația lui, cea mai bună doavă fiind chiar invitația de a participa la o emisiune cu o asemenea audiență.

Zâmbi gândindu-se la toți cei care îl atacaseră fără nicio milă. „Cred că și-au mușcat mâinile de ciudă văzându-mă pe micul ecran. Niște cioflingari. Banul face regula jocului. Așa e de când lumea.”

Privi în oglinda retrovizoare. În urma lui se tăra o mașină ale cărei faruri îl deranjau. Ar fi putut să accelereze, dar n-avea niciun chef să meargă în viteză. Îi semnaliză celui din spate să-l depășească, dar acela păstră aceeași distanță. Domnului Mazilescu începea să-i dispară bunădispoziție. „De unde mama naibii a mai apărut și ăsta? N-are somn?”

La urma-urmei, ce-avea cu bietul om? „Poate îi e frică să meargă mai repede. E gheăță sub zăpadă. O frână aiurea și te pomenești într-un pom de la marginea trotuarului. O mai fi și vreun începător.” Se resemnă că nu e singur sub dansul fulgilor – dacă mai ninge, ar trebui să dea o fugă până la Poiana Brașov într-una din zilele următoare. Gândul la vila pe care o avea la munte îl însenină. O să-și lase toate treburile și se va repezi, fără doar și poate, până acolo.

Când ajunse la Fântâna Miorița întoarse cu grija, după ce se asigură că nu vine nimeni dinspre Podul Băneasa. Observă că și cealaltă mașină întoarce tot acolo. Enervat din nou, se hotărî, cu orice risc, să accelereze, dar și șoferul din spate mări viteza, ca și cum, în sfârșit, se hotărâse să-l depășească. „Du-te naibii odată și lasă-mă în pace!”, îl apostrofă în gând domnul Mazilescu. Mergeau acum paralel, fiecare pe o altă bandă. Domnul Mazilescu încercă să-l zărească pe celălalt șofer, dar perdeaua fulgilor îi stingherea vederea. Reuși doar să-și dea seama de marca mașinii – un Opel model vechi.

Deodată, văzu cum mașina cealaltă se îndreaptă spre el. Instinctiv, trase de volan la dreapta. Opelul însă continua să se apropie de mașina lui. Mai avea doar câțiva centimetri și ciocnirea era iminentă. Domnul Mazilescu trase și mai mult volanul spre dreapta. Mercedesul începu să derapeze. Fără să vrea, omul de afaceri puse piciorul pe frână. Cu toate că nu avea viteză mare, greșeala îl proiectă într-unul dintre copaci care